

Neleisk savo svajonėms numirti drauge su tavimi...

Prisimenu tėvų svetainėje stovėjusį gremėzdišką baldą, kurį vadinome sekcija. Nors baldas užėmė trečdalį svetainės, jis buvo labai svarbus ir kruopščiai prižiūrimas, nes jame gyveno mamos krištolas. Pūstažandės taurės, elegantiškos salotinės, įmantrios silkinės. Prisimenu ir porcelianinius puodelius paaukuotais kraštais ir damų siluetais ant šonų. Ir dar – vokišką indų rinkinį su gyvūnėlių atvaizdais. Ir dar daug įvairiausių grožių, užėmusių kiekvieną sekcijos kampelį.

Mama didžiavosi savo kolekcija, sukaupta per daugelį metų ne pačiais lengviausiais būdais. Ir kilometrines eilėse stovėta, ir pažinčių ieškota, ir tėčio savaitėmis nematyta. Gal todėl, kai tiesdavau ranką, norėdama įsipilti arbatos į gražiuosius puodelius, gaudavau per kuprą. „Neliesk! Bus proga, tada ir paimsi.“ Ir gerdavome arbatą iš realiai pobaisių puodelių.

Net ne visiems svečiams tekdavo garbė pasimėgauti arbata iš gražiųjų, nes ne visi verti, matyt, buvo. Vot jeigu Anglijos karalienei nusibostų Londonas ir ji nuspręstų aplankyti vieną iš Vilniaus rajonų, tuomet taip – krištolas ir porcelianas iškeliautų iš savo vietų ir išdidžiai puikuotųsi ant baltos staltiesės. O kitais atvejais – nebūtina, jokia čia proga...

Gal laikmetis toks buvo: nusiperki (dažnai tik „per blatą“), saugiai padedi ir lauki ypatingos progos. O gal vaikystės skurdas ir nepriteklius diktavo savo sąlygas. Kaip bebūtų, laukimo buvo daug. Savo progų laukė madingi bateliai, kuriuos tėtis parveždavo iš vakarų pusės, elegantiškos suknišios iš paslapčia atkeliavusių madų žurnalų, spalvotai išdykusios rankinės. Net dviaukštė „piseco“ kepurė kantriai laukė savo eilės, kol po kelių dešimtmečių buvo suniokota piktųjų kandžių. Laukimo buvo daug. Ir vilties buvo daug, kad vieną dieną viskas pasikeis ir prasidės tikras gyvenimas. Nes dabar tai koks gyvenimas... Nuolatinė kova, mažai džiaugsmo, daug problemų... Reikia viską išspręsti, išverti, išlaukti. Ir tada... O tada pagyvensim. Ir „piseq“ pravėdinsim, ir iš krištolo sriubą valgysim, ir svajones įgyvendinsim.

Beť dar ne šiandien... ➡

**“Aš jums duodu naują įsakymą,
kad jūs vienas kitą mylėtumėte, kaip aš jus mylėjau.“**

Jn 13, 34

ŠIO SEKMADIENIO MIŠIŲ SKAITINIAI

Sir 27, 30–28, 7; Ps102, 1–4. 9–12; Rom 14, 7–9

Psalmės atliepas

Viešpats – švelnus, maloningas,
neskuba rūstaut, yra pilnas gerumo.

Evangelija pagal Matą (18, 21–35)

Priėjo prie Jėzaus Petras ir paklausė: „Viešpatie, kiek kartų turiu atleisti savo broliui, kai jis man nusikalsta? Ar iki septynių kartų?“ Jėzus jam atsakė: „Aš nesakau tau – iki septynių, bet iki septyniasdešimt septynių kartų“.

„Todėl su dangaus karalyste yra panašiai kaip su karaliumi, kuris sumanė atsiskaityti su savo tarnais. Jam pradėjus apyskaitą, atvedė pas jį vieną, kuris buvo jam skolingas dešimt tūkstančių talentų. Kadangi šis neturėjo iš ko gražinti, valdovas įsakė parduoti jį kartu su žmona ir vaikais bei su visa nuosavybe, kad būtų sumokėta. Tuomet, puolęs jam po kojų, tarnas maldavo: ‘Turėk man kantrybės! Aš viską atiduosiu’. Pasigailėjęs ano tarno, valdovas paleido jį ir dovanavo skolą. Vos išėjęs, tas tarnas susitiko vieną savo tarnybos draugą, kuris buvo jam skolingas šimtą denarų, ir nutvėręs smaugė jį, sakydamas: ‘Atiduok skolą!’ Puolęs ant kelių, draugas maldavo: ‘Turėk man kantrybės! Aš tau viską atiduosiu’. Bet tas nesutiko, ėmė ir įmesdino jį į kalėjimą, iki atiduos skolą. Matydami, kas nutiko, kiti tarnai labai nuliūdo. Jie nuėjo ir papasakojo valdovui, kas buvo įvykę. Tuomet, pasiūkęs jį, valdovas tarė: ‘Nedorasis tarne, visą aną skolą aš tau dovanojau, nes mane maldavai. Argi nereikėjo ir tau pasigailėti savo draugo, kaip aš pasigailėjau tavęs?!’ Užsirūstinęs valdovas atidavė jį budeliams, iki atiduos visą skolą. Taip ir mano dangiškasis Tėvas padarys jums, jeigu kiekvienas iš tikros širdies neatleisite savo broliui“.

Evangelijos komentaras:

Šis palyginimas apie gausius karaliaus duotus talentus išleidusį tarną primena, kad žmogus dosniai apdovanotas paties Kūrėjo. Dažnas nė neįvertina dovanai gautų talentų, galimybių, kuriomis pasinaudoja, kad išlavintų savo gabumus. Daugeliui atrodo, jog tai, ką turime, yra mūsų pačių pastangų, kūrybingumo, apsukrumo, darbštumo rezultatas. Žmogus gyvena ir nesijaučia ne tik kam nors skolingas, bet ir nesupranta, kam reikėtų padėkoti. Dėl to verta dažnai prisiminti apaštalo Pauliaus žodžius: „Nė vienas iš mūsų negyvena sau, nė vienas sau nemiršta. Ar gyvename, ar mirštame, Viešpačiui gyvename, ar mirštame, Viešpačiui mirštame.“ Visas mūsų gyvenimas, darbai, santykiai turėtų mus vesti prie kito žmogaus ir Kito, neužverti egoizmo, puikybės, pasigėrėjimo savais pasiekimais kiaute.

Žmogaus mokėjimas atleisti kitiems – tai dieviško gailingumo atspindys. Žmogus tarsi taip atsiliepia į Dievo parodomą nuolatinį dosnumą jam. Kas nesistengia atleisti ar dovanoti kitam, tas net nesvarsto apie to reikalingumą; ir net nepriima su dėkingumu to, ką Dievas taip apščiai jam suteikia. Atleidimas prasideda nuo tiesos suvokimo. Tai ne tik padarytų nuostolių apžvalga, bet ir atviras požiūris į save, į kitą žmogų tarsi paties Dievo žvilgsniu.

Kodėl negalimi atleisti, kas trukdo, kursto pyktį, skatina keršyti? Ar verta toliau širsti, laikyti pyktį, pagiežą, kaip tai veikia mane ir kitus žmones? Neverta nusiminti, jei nepavyksta atleisti iš karto. Atleidimas – ilgas kelias, tarsi laiptai, kuriais vis kopiname. Kartais atrodo, jog jau pasiekėme tikslą, bet ir vėl reikia pradėti iš pradžių, nes kažkas iš naujo užkliudė žaizdą, draugas atgrėžė nugarą. Iš tikrųjų, mes pernelyg prisirišę prie savo nuoskaudų, net ir prie nedidelių skolų, kurias padarė kiti...

Atleidimo kelyje pasiekti tikslą padeda nuostolių, neteisybės, skolos atskyrimas nuo to, kuriam esame kviečiami atleisti. Atleidimas, dovanojimas skirtas ne skolai pateisinti, bet žmogaus vertei, jo orumui ir meilei atstatyti. Jei ir nepavyksta to lengvai padaryti, tebūna mūsų širdyse gyvas troškimas dosniau kitiems parodyti tai, ką turime dieviško.

O tada mama susirgo. „Jau galvoju, kad pagaliau pagyvensiu normaliai. Su tėvu planavom pakeliauti, apvažiuoti visą Europą, pamatyti pasaulį. Gyvent galima būtų, bet ne... Nepagailėjo Dievas, neleido pagyventi... Ir už ką man toks gyvenimas? Būčiau žinojus, kad taip nutiks, visai kitaip būčiau gyvenus... Viskas dėl kitų, viskas kitiems, taupiau, saugojau, neleidau sau nieko. Ir kam?“, – o skruostais byrėjo neviltingas iškankintos ašaros, tarytum patvirtindamos, kad daugybė svajonių jau baigiasi... Taip ir neprasidėjusios...

Ir viena, saule spindinčią, vasario dieną mama užgeso.

Tą dieną mano širdis pasidalino į dvi erdves. Vienoje viskas nutilo, nurimo ir užsipildė lengvu pavasario dvelksmu. Ji per ilgai kentėjo. Visą gyvenimą. Ir ligos metai buvo baugiai sunkūs. Bet štai viskas baigėsi ir dabar ji gali išsėtis taikoje. O kitoje širdies erdvėje apsigyveno veriantis skausmas, nes drauge su mama mirė ir mano svajonė. Padėti galvą mamai ant kelių. Pajausti, kaip jos ranka švelniai glosto plaukus. Kaip niekada. Net vaikystėje. Nes nespėjau, vis atidėlioju ir laukiau geresnės progos. Tai su krauju buvo įsilieję į mano esybę ir aš negebėjau tam atsispirti. Todėl, kaip ir mama, laukiau: tinkamesnės progos, geresnės nuotaikos, žydrėsni dangaus, tikresnio gyvenimo. Laukiau tol, kol mano svajonė mirė...

Vėliau aš vis mąstydavau, koks galėjo būti mamos gyvenimas, jeigu ji būtų labiau tikėjusi savimi ir pasauliu, jeigu būtų išdrįsusi pažvelgti į savo sielos gelmes, susitikti su savo demonais, išravėti savo skausmo šaknis. Aš įsivaizduodavau, kokia nuostabi moteris ji būtų ir kokį šviesų gyvenimą būtų mačiusi. Dalintųsi tuo gėriu su pasauliu, skleistųsi savo šypsenoje ir šiluma apdovanotų kiekvieną kelyje sukiktą. Ji galėjo duoti pasauliui tiek daug, bet kažkada pasiklydo.

Aš užsimerkiu ir įsivaizduoju ilgą sąrašą tų dienų, kurios galėjo klajoti mamos mintyse paskutinėmis dienomis:..

Rytoj aš susitiksiu su vaikais ir juos apkabinsiu.

Rytoj paskambinsiu seniai matytai draugei ir jos atsiprašysiu.

Rytoj apsiliksiu gražiausią suknelę ir eisiu miesto gatvėmis.

Rytoj aš nusipirksiu kelionę aplink pasaulį.

Rytoj aš...

Bet jos „rytoj“ taip ir neatėjo.

„Aš nenoriu gyventi taip, kaip mano mama.“

Aiščiai prisimenu mintį, lydėjusią mane dar ilgai po jos mirties. „Aš nenoriu, kad mano svajonės mirtų drauge su manimi“. Ir tai buvo didžiausias mano skausmas ir didžiausia dovana, kurią man paliko mama savo išėjimu. Nors ir puikiai suvokiau, kad dėsims ir atidėliojimas anksčiau ar vėliau pavirsta asmeniniu pragaru, bet įprotis geležiniais gniaužtais laikė toje pačioje istorijoje. Aš vis kažko laukiau. Ir turiu prisipažinti...

...mano svajonės galėjo numirti drauge su manimi.

Galėjo nebūti knygos, galėjo nebūti projekto, galėjo nebūti šio teksto, galėjo nebūti daugybės dalykų, kuriuos aš norėjau daryti, kuriuos darau ir darysiu, kurie bent kažkiek šviesina šį pasaulį ir padeda jums kurti tai, ko jūs norite (taip sakote jūs).

Viso to galėjo nebūti, nes galvoje nuolat įkyriai zyzė mintys...

O kas tu tokia, kad tai darytum?

Visa tai jau seniai daro kiti. Ir be tavęs.

O jeigu to niekam nereikia?

O jeigu tave pasmerks ir išjuoks?

O jeigu tave atstums?

Vėl krisi veidu į samaną?

Suaugusi moteris, o nori užsiimti visokiais niekais.

Jie juk geresni už tave.

Parapijos skelbimai

Komunijos, Išpažinties ir Sutvirtinimo sakramentams ruošimasis

Augdami ar augindami kitus krikščioniškame sąmoningume ir praktiniame gyvenime, sudaromos grupės pasiruošti **Komunijos, Išpažinties ir Sutvirtinimo sakramentams**. Kviečiame Pakuonio, Piliuonos ir Viršūžiglio parapijų žmones, norinčius ruoštis sakramentų šventimui, kreiptis į parapijos kleboną iki spalio mėn. Tel.: 8 688 37142.

Svarbu! Pasiruošimo susitikimuose dalyvauja visa šeima, ne tik vaikai.

⇒ *O tu įsitikinusi, kad esi pasiruošus?*

O žinių ir patirties tau užteks?

O jeigu tu klysti?

O tu pakankamai protinga, talentinga ir profesionali, kad tai darytum?

Ir visa tai ilgai dirigavo mano gyvenimo orkestrui...

Vidinis kritikas neršė taip galingai, kad ilgai negalėjau išjudėti iš vietos. Ir užsiiminėjau viskuo, tik ne tuo, kuo norėjau, teisindamasi pačiais išradingiausiais būdais. Žiūrėjau į kitus ir pavydėjau jiems, nes jie darė tai, ką norėjo daryti, siekė to, apie ką svajojo. Mano širdis kentėjo... Bet pastanga po pastangos, diena po dienos, žingsnis po žingsnio ir aš pradėjau pastebėti pažangą. Ir su kiekvienu žingsniu vis stipriau skambėjo mintis: „Neleisk savo svajonėms numirti drauge su tavimi“. Aš iki šiol nežinau, iš kurios parapijos ji atėjo – ar buvo sugeneruota nuosavos smegeninės, ar buvo perskaityta, išgirsta, bet ji vis stiprėjo ir didėjo. Ir aš pradėjau. Atsargiai, palengva, ragaudama pačias mažiausias pergales.

O kokia tavo svajonė?

...knyga, kurią nori parašyti?

...revoliucija, kurią nori pradėti?

...verslas, kurį nori sukurti?

...atverti pasauliui savo talentus?

...idėja, kurią sapnuoji ir naktimis?

...santykiai, kuriuos nori sukurti?

Neleisk tam mirti net negyvenus. Nes tavo svajonė yra reikalinga pasauliui. Tu esi reikalinga pasauliui.

„Pati turtingiausia vieta pasaulyje yra ne Manhetenas, ne naftos telkiniai Vidurio Vakaruose, ne aukso kasyklos Pietų Afrikoje. Turtingiausia pasaulio vieta yra kapinės. Nes čia palaidoti visi neparašyti romanai, neįgyvendinti verslo projektai, nesukurti santykiai ir daugybė kitų dalykų, apie kuriuos žmonės galvoja: „Padarysiu tai rytoj“. O tada „rytoj“ atsargos vieną dieną baigiasi.“ (Todd Henry „Die empty“)

Todėl prašau tavęs, neleisk savo svajonėms numirti drauge su tavimi.

Užsimerk... Pagalvok apie savo svajonę. Pajausk ją. Ir DABAR padaryk tai, ką jau seniai norėjai padaryti. O jeigu tu žinai, kad tavyje yra tai, ką norėtum atskleisti pasauliui, jeigu tu žinai, kokį gyvenimą nori gyventi, bet ir toliau kuri sau kliūtis – aš tave suprantu. Man pažįstamas tavo skausmas. Bet aš žinau ir tai, kad maži žingsneliai, žengti DABAR, padės tau išsilaisvinti iš pančių, kuriuose įstrigai. Todėl eik ir padaryk. Aš su tavimi.

Apkabinu.

Su melle,

Ilona

Apie mus daugiau rasite interneto svetainėje www.pakuonioparapija.lt

Pakuonio Švč. M. Marijos ėmimo į dangų parapija, Tylos g. 18, LT-59319, Pakuonis, Prienuo raj.
Tel.: 8 (319) 43323, 8 688 37142, el. paštas: rimas.pilypaitis@gmail.com;

<http://www.pakuonioparapija.lt>

Parapijos banko sąskaita: Pakuonio Švč. M. Marijos ėmimo į dangų parapija; jm. kodas - 291288710,
AB DnB NORD bankas, kodas 40100, sąskaitos Nr. LT614010041100040782.

Paruošė kun. Rimas.